

La Comédiathèque

Schipper, mag ik overvaren?

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Schipper, mag ik overvaren?

Jean-Pierre Martinez

Nederlandse vertaling en bewerking door de auteur

Zes mysterieuze personages zitten door een staking van de veerdienst vast op een klein belastingparadijs in de Middellandse Zee. Ze hebben allemaal een goede reden om zo snel mogelijk het vasteland te bereiken. Ze stappen aan boord van een vissersboot, bestuurd door een geïmproviseerde schipper. Maar de prijs die ze voor deze overtocht moeten betalen, blijkt hoger dan verwacht... Een humoristische fabel over de zwakke kanten van onze samenleving.

Personages

Max

Diana

Yvonne

Karel

Sergio

Amanda

Maria

7 spelers

*De rollen van Maximiliaan (of Maximiliana) en Sergio (of Sergia)
kunnen zowel door een man als door een vrouw worden gespeeld.*

Mogelijke bezettingen: 3M/4V, 2M/5V, 1M/6V

© La Comédiathèque

Opvoeringsrechten

Voor iedere openbare opvoering van dit toneelstuk, zowel door een amateurgezelschap als door een professioneel gezelschap, is voorafgaande toestemming vereist.

Jean-Pierre Martinez is een Franse auteur en lid van de Franse SACD (*Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques*).

Nederland

In Nederland worden zijn opvoeringsrechten rechtstreeks door de SACD beheerd. Amateurgezelschappen en professionele gezelschappen dienen voor toestemming en informatie over de opvoeringsrechten contact op te nemen met de internationale afdeling van de SACD:

international@sacd.fr

België / Vlaanderen

In België worden zijn opvoeringsrechten beheerd door SACD België.

Amateurgezelschappen kunnen hun aanvraag voor opvoeringsrechten rechtstreeks online indienen via de website van SACD België:

www.sacd.be/nl

Professionele gezelschappen dienen rechtstreeks contact op te nemen met SACD België:

theatre@sacd.be

Bij problemen met een online aanvraag kunnen amateurgezelschappen eveneens via dit e-mailadres contact opnemen met SACD België.

Voor alle andere vragen kunt u rechtstreeks contact opnemen met de auteur via dit contactformulier :

[CONTACTFORMULIER](#)

Tafereel 1

Het dek van een vissersboot. Achteraan een stuurwiel. Ergens hangt een reddingsboei met de naam van de boot: De Ondernemer. Vooraan staan twee ligstoelen. Max, met een kapiteinspet op, vouwt een zeekaart open om die te bestuderen. Hij houdt de kaart eerst ondersteboven, draait hem om en kijkt vervolgens om zich heen, in een poging zich te oriënteren. Diana, gekleed als zakenvrouw, komt op met een luxe rolkoffer achter zich aan. Na een korte aarzeling spreekt ze Max aan.

Diana – Hebt u vanochtend het maritieme weerbericht bekeken?

Max vouwt de kaart haastig dicht.

Max – Ja. Ze voorspellen mist.

Diana – Wat een achterlijk wachtwoord...

Max – Wachtwoorden zijn altijd een beetje achterlijk.

Diana – De vraag is... waarom überhaupt een wachtwoord?

Max – In deze tijden... U moest eens weten hoeveel mensen bereid zijn hun eigen moeder te verkopen om zo snel mogelijk van dit eiland af te komen. Weet u zeker dat niemand u gevolgd is?

Diana – Volgens mij niet...

Max – Goed... Praat toch maar niet te hard. Op het dek van een boot draagt een stem ver. En het is niet uitgesloten dat we in de gaten worden gehouden...

Diana – Vindt u niet dat u een beetje overdrijft?

Max – Het is mijn plicht over de veiligheid van mijn passagiers te waken. U kent de uitdrukking: na God is de kapitein de hoogste aan boord. En aangezien ik niet echt in God geloof...

Diana kijkt om zich heen.

Diana – Dus u bent de... kapitein van dit schip?

Max – Inderdaad. Maar noemt u me gerust Maximiliaan.

Diana – Maximiliaan? Gek, die naam zegt me vaag iets.

Max – Of Max, voor intimi.

Diana (koel) – Diana van Rosendael.

Max – Diana. Prima.

Diana – U had het over een jacht... Ik had niet gerekend op... dit.

Max – Helaas moest ik mijn jacht op de werf laten voor een technische keuring. Een vriend heeft me deze boot geleend. Maar ik verzeker u dat...

Diana – Dit lijkt verdacht veel op een vissersboot, toch?

Max – Mijn vriend is inderdaad visser. Zeevisserij natuurlijk. Tonijn... of zwaardvis.

Diana – Tonijn? Aan de geur te oordelen zou ik eerder op kabeljauw gokken...

Max – Dat komt vast door de haven. Eenmaal op open zee ruikt u alleen nog de frisse zeelucht.

Diana – En u weet zeker dat deze schuit geschikt is voor open zee?

Max – We zijn maar een kilometer of dertig van het vasteland. Je kunt moeilijk van de oceaan spreken.

Diana – Nood breekt wet. Hoe lang duurt de overtocht?

Max – Een uurtje, zou ik zeggen. Niet langer.

Diana – Oké...

Max – Twee uur hooguit, met tegenwind.

Diana – Tegenwind? Zeg niet dat dit een zeilboot is. U laat me al genoeg betalen voor de diesel.

Max – Geen zorgen, er zit echt een motor in.

Diana – Kan ik mijn hut zien?

Max – Uw hut?

Diana – Juist...

Max – Beneden zijn twee kooien. Maar ik waarschuw u: het is nogal eenvoudig.

Diana – Er is toch op zijn minst een toilet?

Max – Natuurlijk.

Diana – Mooi.

Max – Zoals ik zei: het is maar een overtocht van één of twee uur. We hoeven hier niet te overnachten. (*Zachter.*) Hoop ik...

Diana – Pardon?

Max – Ik zei... Als u wilt, kunt u zich zolang wat ontspannen op het dek.

Diana – Ik denk niet dat ontspannen er vandaag in zit. Cocktails serveert u zeker ook niet.

Max – Sorry, de barman heeft vrij. Maar gaat u gerust in die ligstoel zitten.

Diana – Dank u, ik blijf liever staan. Wanneer gooien we de trossen los?

Max – Het is een motorboot.

Diana – Dat weet ik. 'De trossen losgooien' was maar een uitdrukking.

Max – We vertrekken zodra iedereen er is.

Diana – Iedereen? Wat bedoelt u met iedereen?

Max – De anderen.

Diana – Zijn er nóg meer passagiers?

Max – Door die onverwachte staking van de veerdienst zitten heel wat mensen op het eiland vast. Iedereen zoekt wanhopig een manier om het vasteland te bereiken. Tegen elke prijs...

Diana – Dus u bent voor clandestiene veerman gaan spelen...

Max – Ik probeer alleen mensen uit de brand te helpen.

Diana – Tegen betaling...

Max – U hoeft mijn aanbod niet aan te nemen. Over betaling gesproken: als u het niet erg vindt, word ik liever vooraf betaald. Contant.

Ze graait in haar tas en geeft hem een paar bankbiljetten.

Diana – Hier is uw geld... (*Ironisch.*) Kapitein.

Max – Dank u.

Diana – Dit lijkt wel een slechte remake van een Amerikaanse film noir.

Max – Vindt u?

Diana – To Have and Have Not bijvoorbeeld. Alleen lijkt u totaal niet op Humphrey Bogart.

Max – En u niet op Lauren Bacall... Ik ga de motor starten. Als u me nodig hebt, hoeft u maar te fluiten. U kunt toch fluiten, Diana?

Hij gaat weg zonder haar antwoord af te wachten. Diana's telefoon gaat en ze neemt op.

Diana – Ja, meneer de directeur, het contract is getekend. Ik wilde u net bellen. Ja, maar ik heb wat moeite om vervoer naar het vasteland te vinden. Het personeel van de veerdienst staakt. Wat wilt u? Zelfs in belastingparadijzen ontsnap je tegenwoordig niet meer aan stakingen. Nee, maakt u zich geen zorgen, ik ben morgenochtend op tijd in Amsterdam voor de bestuursvergadering. Met het getekende contract, ja, dat beloof ik. Ik weet het, uw herbenoeming hangt ervan af... En de aandeelhouders willen resultaten zien. Nee, ik stel u niet teleur, meneer de directeur...

Amanda komt op, een type starlet of escort, sexy maar nogal ordinair gekleed. Ook zij heeft een koffer bij zich, eenvoudiger en versletener dan die van Diana, misschien zelfs een rugzakachtige reiskoffer vol stickers van verre bestemmingen. Diana is zo in haar telefoongesprek verdiept dat ze Amanda niet opmerkt.

Diana – Ja, ik neem ook al het geld mee van de geheime rekening die u me hebt laten sluiten. Contant, ja, zoals afgesproken. In de dubbele bodem van mijn koffer. Precies. Dus als we de douane kunnen vermijden is dat eigenlijk mooi meegenomen... Luister, ik heb een plaats gevonden op een soort vissersboot. Heel pittoresk. Ja, ik vertel het later wel. Goedendag, meneer de directeur.

Ze bergt haar telefoon op.

Amanda – Hoi. Hebt u vanochtend het weerbericht bekeken?

Diana merkt haar eindelijk op.

Diana (nog afwezig) – Nee. Waarom?

Amanda – Sorry, ik dacht dat...

Diana – O ja, jawel. Sorry. Volgens mij voorspellen ze onweer.

Amanda – Ik dacht mist.

Diana – Mist, onweer... Wat maakt het uit?

Amanda – Bent u hier de baas?

Diana – De baas?

Amanda – Ik heb een plek geboekt op deze visbak. Waar hangt de schipper uit?

Diana – De schipper?

Amanda – De kapitein!

Diana – O ja, die... Volgens mij is hij de motor aan het opwarmen.

Amanda – Dan wacht ik hier wel. *(Ze steekt haar hand uit.)* Amanda. En u?

Diana (zonder haar hand aan te nemen) – Diana van Rosendael.

Amanda – We hebben geluk dat we deze watertaxi hebben gevonden, anders zaten we hier vast als zeehonden op een zandbank. Zomaar een wilde staking, zonder waarschuwing. Dat zou verboden moeten worden.

Diana – Als ze vooraf waarschuwen, is het geen wilde staking meer.

Amanda – U bent een slimme. U hebt dus ook haast om weg te komen?

Diana – Pardon?

Amanda – Ik bedoel: u wilt ook zo snel mogelijk vertrekken.

Diana – Dat kun je wel zeggen.

Amanda – Een dringende afspraak? Of iets te verbergen? Ik zou de douane zelf ook liever vermijden...

Diana – U hoeft echt geen praatje met me te maken.

Amanda – We zitten straks drie of vier uur met elkaar opgescheept. Dan kunnen we net zo goed praten. Gaat de tijd sneller.

Diana – Drie of vier uur? De kapitein zei één uurtje!

Amanda – Tegen mij zei hij geloof ik een halve dag.

Diana – Dan wordt het hoog tijd dat we vertrekken, als we voor donker willen aankomen. Ik weet niet waar hij op wacht.

Amanda – Op de andere passagiers, neem ik aan.

Diana – Weet u hoeveel we er precies zijn?

Amanda – Een stuk of tien, vermoed ik.

Diana – Tien? Dat past nooit op deze boot!

Amanda – U hebt duidelijk nog nooit in de spits in een intercity tussen Utrecht en Amsterdam gestaan.

Diana – Dat zal u misschien verbazen, maar nee. Ik reis nooit met de trein.

Amanda – Werkt u ergens buiten de Randstad?

Diana – Nee. Ik verplaats me alleen per auto. Met chauffeur.

Amanda – Aha. Wat doet u eigenlijk voor werk?

Diana – Financiën. Ik vraag u ook niet naar uw beroep.

Amanda – Dat mag gerust. Ik heb niets te verbergen.

Diana – U bedoelt... in uw beroep hebt u niets te verbergen?

Max komt terug en ziet Amanda.

Max – Ah! U moet Amanda zijn.

Amanda – Ja. Hoe wist u dat?

Max – Geen idee. Mannelijke intuïtie misschien. Laten we zeggen dat... u eruitziet als een Amanda.

Amanda – Dank u. En hoe heet u?

Max – Max.

Amanda – Ja... dat past ook wel.

Max – O ja? Waarom?

Amanda – Geen idee. U ziet eruit alsof u altijd voor het maximum gaat. Toch, kapitein?

Diana – Goed. Nu iedereen elkaar kent, kunnen we misschien vertrekken.

Max – U bedoelt waarschijnlijk 'de trossen losgooien'. In een haven gooi je namelijk nooit het anker uit. Je legt aan bij...

Amanda – De eerste paal die je tegenkomt.

Max – Precies. Dus in de haven 'licht' je ook geen anker. Je gooit de trossen los.

Diana – Laten we één ding duidelijk maken, kapitein: ik ben hier niet om mijn vaarbewijs te halen. Als ik een andere keus had gehad, had ik het vliegtuig genomen. Wanneer gaan we dus eindelijk weg?

Max – Zodra de laatste passagiers er zijn, beloof ik.

Diana – En wanneer komen die? Ik heb wel wat beters te doen. Morgenochtend verwachten ze me in Amsterdam.

Max – Kijk, daar zijn ze al.

Yvonne komt op, een keurige, welgestelde dame, vergezeld door Karel, type gigolo of gladde oudere charmeur, die beide koffers draagt.

Yvonne – Bent u van De Ondernemer?

Max – Dat is niet precies het wachtwoord, maar laten we daar maar niet moeilijk over doen.

Yvonne – Ik heb vanmiddag gereserveerd. Op naam van Klootwijk.

Max – Klootwijk. Natuurlijk. Een codenaam, neem ik aan. Best geestig, moet ik toegeven.

Yvonne – Nee, helemaal geen codenaam. Waarom?

Max – Meneer en mevrouw Klootwijk. Prima.

Amanda – Hun uiterlijk past niet echt bij die achternaam.

Yvonne – Het is zijn naam, niet de mijne.

Karel – We zijn niet getrouwd. Nog niet.

Amanda (tegen Yvonne) – Begrijpelijk. U twijfelt nog of u echt mevrouw Klootwijk wilt worden.

Max – Hoe dan ook: welkom aan boord!

Yvonne – Moeten de koffers worden ingecheckt?

Diana – Pas op, straks rekent hij nog toeslag voor overbagage.

Max – Dit is Ryanair niet. We noemen het gewoon handbagage.

Yvonne – Karel, zet de koffers daar maar neer.

Karel – Meteen, lieverd.

Hij zet de koffers in een hoek.

Max – Eh... Ik geloof niet dat meneer op mijn passagierslijst stond. In elk geval heb ik zijn bijdrage nog niet ontvangen.

Yvonne – Beschouw hem ook maar als handbagage.

Max – Ik weet niet of...

Karel – Kom nou, schat, ik ben geen koffer.

Yvonne – Nee, dat is waar. Maar je kunt soms wel net zo slim zijn als een lege koffer. Grapje, kapitein. Ik betaal wel voor ons allebei. Zoals altijd.

Diana – Nu we compleet zijn, kunnen we gaan. Kennismaken doen we onderweg wel.

Max – Er ontbreekt nog één passagier. Maar jammer voor hem, ik denk niet dat hij nog komt. Het was wel mijn eerste klant. Eigenlijk heb ik speciaal voor hem deze boot geregeld.

Diana – Dan had hij maar op tijd moeten zijn. Kunnen we nu als een speer vertrekken?

Max – Ik weet dat dát ook maar een uitdrukking is, maar... *(Zijn telefoon gaat.)* Hallo? Ja... We stonden net op het punt te vertrekken. Over vijf minuten? Echt? Goed. En u weet het wachtwoord nog? Juist... en volgens mij voorspellen ze regen. Prima, we wachten, maar schiet op.

Hij bergt zijn telefoon op.

Diana – Wat nu weer?

Max – Dit is echt de laatste, beloofd. Hij is er zo. We kunnen niet zonder hem vertrekken, hij heeft vooraf betaald.

Maria, een eerder ingetogen jonge vrouw met een kruisje om haar hals en hoogzwanger, komt buiten adem op.

Maria – Schipper, mag ik overvaren?

Max – Ja... Maar eigenlijk zitten we vol.

Maria – Ik ben zwanger, zoals u ziet.

Diana – Des te meer reden om niet met ons mee te gaan! Stel dat ze onderweg bevalt.

Maria – Ik wilde vandaag de veerboot nemen. Aan de overkant wachten ze me in een kliniek. Hier op het eiland is geen fatsoenlijke kraamafdeling, begrijpt u?

Yvonne – Belastingparadijzen staan zelden bekend om hun uitstekende openbare voorzieningen.

Max – Ja, maar... ik heb veiligheidsvoorschriften.

Maria – In Godsnaam, alstublieft...

Karel – We kunnen misschien één keer een uitzondering maken. In haar toestand...

Maria – Ik heb geld. Ik betaal.

Max – Goed dan. We kunnen haar moeilijk op de kade laten bevallen.

Maria – Dank u! God zal het u vergelden. Hoe heet u, kapitein?

Max – Maximiliaan.

Maria – Als u ons veilig aan wal brengt, beloof ik dat ik mijn kind Max noem. Als het een jongen is. En Maxine als het een meisje is.

Max – Zeer vereerd. Maar vergeet ook niet de overtocht te betalen.

Maria – Natuurlijk. Hoeveel is het?

Max – Vijfhonderd euro per persoon.

Maria – Per persoon?

Amanda – U gaat toch geen kaartje rekenen voor dat passagiertje in haar buik?

Max – Nee hoor, maakt u zich geen zorgen. Voor de baby is de overtocht gratis. Voor u is het vijfhonderd euro.

Maria – Zo... Dat is nogal wat, toch?

Max – Voor de diesel.

Karel – Ik wist niet dat brandstof in belastingparadijzen zó duur was.

Sergio komt op, donker en knap, met iets van een maffioso.

Sergio – Goedendag, kapitein. Sergio. Ik belde u net.

Max – Sergio, juist. Hebt u alleen dat kleine koffertje?

Sergio – Ik reis graag licht. Ik wist alleen niet dat er andere passagiers zouden zijn. *(Hij groet de anderen.)* Dames en heren.

Max – Nu ik toch ging, dacht ik dat ik net zo goed meer mensen kon helpen. Met die staking...

Karel – Goedendag, meneer. Maar wij kennen elkaar toch ergens van?

Yvonne – Hou toch je mond, idioot.

Karel bedenkt zich en trekt zich terug.

Karel – Ik zal u wel met iemand verwarren.

Sergio – Dat gebeurt me vaker. Het drama van mijn leven.

Max – Neemt u plaats. Sorry, ik had niet op zoveel passagiers gerekend, dus ik heb niet genoeg ligstoelen.

Sergio *(wijst naar Maria)* – Laten we er in elk geval één voor deze dame vrijhouden. Gezien haar toestand.

Diana – Prima. Dan gaan de anderen om de beurt zitten.

Sergio – Ik sta mijn plaats graag aan u af als u wilt, mevrouw.

Diana – Dank u. Er is hier tenminste één gentleman aan boord.

Max – Beneden zijn ook nog twee kooien, maar ik waarschuw u: het ruikt er nogal naar vis.

Sergio – Nu iedereen er is, kunnen we vertrekken.

Max – Heel goed. Excuseert u me. Ik ga naar mijn commandopost.

Maria (*slaat een kruis*) – Goed... In Godsnaam dan.

Max gaat achter het stuur staan en lijkt even te twijfelen wat hij precies moet doen.

Max – Vooruit dan! Volle kracht vooruit!

Sergio – Maar wel discreet, als het kan. Normaal gesproken moeten we voor vertrek uit dit uiterst gastvrije eilandstaatje langs de douane voordat we het vasteland bereiken.

Karel – Vooral gastvrij voor grote vermogens.

Yvonne – Vooral voor grote vermogens, ja. In mijn geval vooral voor mijn vermogen. Van Karel valt weinig te verwelkomen...

Diana – Het zou wat zijn als we bij aankomst door de kustwacht worden aangehouden. Persoonlijk heb ik niets te verbergen, maar toch.

Yvonne – Natuurlijk. Niemand hier heeft iets te verbergen, toch?

Max – Maakt u zich geen zorgen. We glippen er stilletjes tussenuit. (*Hij trekt aan een hendel maar schrikt van het resultaat: een luide scheepshoorn.*) Sorry, dat was niet helemaal de bedoeling.

Karel – Heel discreet inderdaad.

Maria – Bestuurt u dit schip helemaal alleen, kapitein?

Max – Het is maar een klein bootje. Eén man aan het roer is ruim voldoende.

Maria – Normaal heb je toch een tweede man?

Amanda – In een vliegtuig in elk geval wel. Als de piloot een hartaanval krijgt, neemt de copiloot het over.

Max – Maar dit is geen vliegtuig. Wat kan ons nou gebeuren?

Amanda – Dat zeiden de passagiers van de Titanic vast ook.

Max – En kijk eens. Je kunt de kust hiervandaan bijna zien.

De anderen turen naar zee.

Karel – Ik zie niks.

Yvonne – Ik ook niet.

Sergio – Ze voorspellen dan ook mist.

Diana – Als het maar geen storm wordt.

Sergio (*zachter*) – Of een tsunami.

Diana – Weet u daar toevallig meer van?

Sergio – Nee, nee. Helemaal niet.

Max bedient een andere hendel. Nu klinkt het gebrom van een motor.

Max – Kijk! Nu zijn we vertrokken!

Donker.

Tafereel 2

Max staat nog altijd aan het roer. Sergio heeft zijn koffertje geen moment losgelaten. Diana en Amanda zijn in de ligstoelen ingedommeld. Karel, Yvonne en Maria zitten op hun koffers en wachten gelaten af.

Yvonne (tegen Karel) – Ga niet op die koffer zitten, straks beschadig je hem.

Karel – Maar Yvonne...

Yvonne – Kun je ophouden alles wat ik zeg tegen te spreken? Daar word ik gek van.

Karel – Sorry. (*Hij slikt zijn ergernis in en staat op.*) Het is in elk geval prachtig weer.

Yvonne – Ja... We krijgen nog een kleurtje. (*Tegen Maria.*) Dat kan u trouwens geen kwaad, mevrouwtje. U ziet nogal bleek. Gaat het?

Maria – Hoe lang zijn we eigenlijk al onderweg?

Karel – Iets meer dan twee uur, denk ik.

Yvonne – En nog steeds geen kust te zien.

Karel – Jawel, kijk daar!

Yvonne – Misschien...

Maria – Ik begin zeeziekte te worden.

Yvonne – Als je zwanger bent, is varen ook niet echt aan te raden.

Karel – Arme vrouw... Soms heb je geen keus. (*Hij probeert vriendelijk te zijn.*) Weet u wie de vader is?

Maria werpt hem een verontwaardigde blik toe.

Yvonne – Karel toch, zulke vragen stel je niet aan een fatsoenlijke vrouw.

Karel – Sorry, ik drukte me verkeerd uit. Ik bedoelde: de vader zal vast blij zijn. Is het een jongen of een meisje?

Yvonne – Karel, de vader is altijd een jongen! Ook met het homohuwelijk verandert daar biologisch weinig aan. Voor een kind heb je nog steeds dat ene kleine zaadje nodig.

Karel – Ik had het over het kind, lieverd. Jongen of meisje. Dat vraag je toch meestal bij een zwangerschap?

Yvonne – Jongen of meisje... Natuurlijk. Ik maakte maar een grapje. Arme Karel. En? Wordt het een jongen of een meisje?

Maria – Ik weet het niet. Ik laat me graag verrassen.

Yvonne – Groot gelijk. Ik wilde het vroeger ook niet weten. Trouwens, in mijn tijd kon je het vaak niet eens weten. Je nam gewoon wat er kwam.

Maria – Kinderen zijn een geschenk van God.

Yvonne – Ja... Hij heeft mij er zeven geschonken. Allemaal dochters. (*Zachter, tegen zichzelf.*) Als ik er eentje of twee had mogen terugsturen... Maar uiteindelijk is mijn man overleden. Verdrongen nog wel. Anders weet ik niet hoeveel dochters de Heer me nog had gegeven. Geloof me, in die tijd was weduwschap de betrouwbaarste anticonceptie.

Karel – Ach ja... Andere tijden. Er was nog geen internet. De televisie was zwart-wit, maar de wereld was toen al in kleur.

Yvonne – Wat een wereld. Straks kun je het geslacht van je kind kiezen, de haarkleur, het IQ... (*Tegen Maria.*) Vindt u dat normaal? (*Maria reageert niet.*) Wat vindt u ervan?

Maria – Ik moet ervan overgeven.

Yvonne – Geloof me, als wij vroeger onze kinderen hadden kunnen uitkiezen, liep de hele wereld nu vol met lange blonde mensen met het IQ van Einstein.

Karel – Precies zoals de nazi's het graag zagen.

Yvonne – Ja... En dan was jij er waarschijnlijk niet geweest om erover te praten, arme Karel.

Karel – Gelukkig hebben wij de oorlog uiteindelijk gewonnen.

Yvonne – Jij hebt de oorlog gewonnen? Mijn hemel. Je kunt nog geen mug doodslaan in de slaapkamer en jij zou Nederland van de nazi's hebben bevrijd?

Karel – En u, meneer Serge, wat doet u voor de kost?

Sergio – Sergio.

Karel – Sergio?

Sergio – Sergio is mijn voornaam. Ik ben Siciliaan.

Karel – Aangenaam. Ik ben Karel. En wat doet u voor de kost, Sergio?

Yvonne – Wees toch niet zo indiscreet, Karel. Meneer heeft je net geantwoord: hij is Siciliaan.

Diana en Amanda worden wakker uit hun dutje.

Diana – Sorry, ik was even ingedommeld.

Amanda – Volgens mij hebt u in het begin zelfs gesnurkt.

Diana – Daar hebt u blijkbaar prima doorheen geslapen. Zijn we er nog niet?

Amanda – Dan hadden ze ons vast wakker gemaakt.

Diana – Kapitein! Zijn we er bijna?

Max – Maakt u zich geen zorgen, we komen dichterbij.

Amanda – Toch zie ik nog steeds geen kust.

Diana (*kijkt op haar horloge*) – Dit meen je niet. We zijn twee uur onderweg en er is nog steeds geen land te zien!

Max – Het is een klein bootje en we zijn zwaar beladen.

Diana – Wiens schuld is dat? U hebt de boot overboekt om uw zakken te vullen!

Max – Ik wilde alleen helpen.

Yvonne – Natuurlijk. Door te profiteren van de ellende van anderen.

Max – Ellende... Dat is wel erg zwaar aangezet.

Yvonne – Iedereen is arm vergeleken met iemand anders. Nietwaar, Karel?

Sergio – Weet u eigenlijk zeker dat we deze kant op moeten?

Max – Waarheen?

Sergio – Naar het vasteland. Weet u zeker dat het hier ligt?

Max – Zeker? Natuurlijk. Wat denkt u wel? Ik heb een kompas.

Sergio – We zijn al zo lang onderweg. Dan zouden we de kust toch moeten zien?

Max – Ja... Ik kan het moeilijk inschatten. (*Zachter.*) Dit is de eerste keer dat ik dit doe...

Diana – Wat zei u?

Max – Ik bedoel: de eerste keer dat ik deze overtocht met déze boot maak. Normaal vaar ik met mijn jacht. Die motor is veel krachtiger.

Yvonne – Volgens mij betreft de lucht.

Karel – Ja, het lijkt op onweer.

Max – Gewoon wat mist. Geen zorgen.

Amanda – Hebt u vanochtend het maritieme weerbericht bekeken?

Max – Ja, ze voorspellen mist.

Amanda – Ik bedoel niet het wachtwoord! Hebt u het weerbericht écht bekeken?

Max – Eh... nee. Waarom zou ik?

Maria – Ik word misselijk.

Amanda – U had toch even naar het weer kunnen kijken!

Max – Wat willen jullie nou? Iedereen stond te springen om weg te komen, en nu had ik eerst rustig het weerbericht moeten bekijken?

Sergio – Laat dat kompas eens zien.

Max – Lekker veel vertrouwen hier. Ik weet echt wel hoe een kompas werkt.

Sergio pakt het kompas aan.

Sergio – Waar ligt de kust?

Max – In het oosten. Nou ja... noordoosten.

Sergio – Oosten of noordoosten?

Max – Laten we noordoosten zeggen. De kust is groot genoeg. Die missen we echt niet.

Sergio – Behalve als we precies de verkeerde kant op zijn gevaren.

Sergio draait het kompas een paar keer in verschillende richtingen.

Sergio – Een kompasnaald hoort toch altijd dezelfde kant op te wijzen? Ook als je het kompas draait.

Max – Uiteraard.

Sergio – Waarom draait de naald van dit ding dan mee met het kompas?

Diana – Dit is een grap, toch? Waar is de verborgen camera?

Max – Laat eens zien. *(Hij draait het kompas alle kanten op.)* Verdomme, u hebt gelijk. De naald zit vast.

Sergio – Dus we hebben geen idee waar we heen varen.

Max – Vlak voor vertrek liet ik het ding vallen. Het zal kapot zijn.

Diana – Zeg dat dit niet waar is.

Karel – We hadden ons aan de zon kunnen oriënteren, maar met die mist zien we die nu ook niet.

Maria – Ik ga geloof ik even overgeven.

Amanda – Doe dat dan wel achteraan. Met deze wind krijgen we anders alles in ons gezicht.

Sergio – Het begint inderdaad steeds harder te waaien.

Maria rent weg.

Diana – U bent compleet gestoord!

Max – Het spijt me. Ik dacht echt dat we de goede kant op voeren. Maar eerlijk gezegd begon ik me ook al af te vragen waarom we nog geen land zagen.

Sergio – Hebt u eigenlijk een vaarbewijs?

Max – Natuurlijk. Zoals iedereen.

Sergio – Ik bedoel een vaarbewijs voor een boot.

Max – Nou ja... ik ben gewend om met mijn jacht te varen.

Sergio – En?

Max – Mijn jacht bestuur ik normaal niet zelf. Daar heb ik personeel voor.

Sergio – Dus u hebt geen vaarbewijs en u weet niets van navigatie op zee.

Max – Ik dacht niet dat het zo ingewikkeld was. Bij helder weer kun je vanaf dit belastingparadijs het Europese vasteland bijna zien.

Yvonne – O mijn God... We zijn verdwaald. We gaan allemaal dood.

Max – Niet meteen dramatisch doen.

Maria komt terug.

Maria – Zo, dat lucht op.

Karel – Vindt u?

Maria – Wat is er? Waarom kijkt iedereen zo?

Diana – De kapitein heeft geen vaarbewijs en we zijn verdwaald op zee. Dat is er.

Karel – Wacht, nu zie ik volgens mij echt iets aan de horizon.

Maria – We zijn gered!

Yvonne – Weet je het zeker?

Amanda – Ja... Alleen vreemd. Het lijkt alsof die kust met enorme snelheid ónze kant op komt.

Ze kijken allemaal naar de achterkant van het toneel, die de horizon voorstelt.

Sergio – Dat is geen kust. Dat is een enorme golf!

Max – Nee... Zoiets heb ik nog nooit gezien.

Diana – Hij komt recht op ons af.

Maria – Als iemand een gebed kent, is dit het moment.

Donker.

Tafereel 3

Ze staan allemaal dicht tegen elkaar aangedrukt, versteend van angst.

Karel – Ik dacht echt dat we eraan gingen.

Max – Ja. We scheelden weinig of we waren verzwolgen.

Yvonne – Maar de golf ging onder de boot door zonder ons om te slaan.

Maria – Een wonder! God zij geprezen!

Diana – Ik was zó bang. (*Zachter.*) Volgens mij kreeg ik zelfs een orgasme.

Maria – En ik ben ineens niet meer misselijk.

Diana – De vorige keer dat ik zoiets voelde was met mijn baas. In een achtbaan in Walibi Holland.

Yvonne – Gelukkig kwam er geen tweede golf achteraan.

Sergio – En nu is de zee ineens weer kalm.

Karel – Dan hebben we misschien toch nog een kans om hier levend uit te komen.

Ze ontspannen zich langzaam en gaan wat uit elkaar staan.

Maria – We moeten hoop houden.

Amanda – Als we de verkeerde kant op zijn gevaren, draaien we toch gewoon om?

Sergio – Omkeren op zee betekent niet helemaal hetzelfde als keren op de snelweg.

Maria – De lucht klaart op. Er is zelfs een regenboog. Een teken van God!

Sergio – Nu we de zon weer zien, kunnen we in elk geval proberen ons te oriënteren. De zon gaat in het westen onder, dus we moeten de andere kant op.

Diana – Waar wacht u dan nog op, idioot!

Max – Helaas is het niet zo eenvoudig.

Diana – Waarom niet? Zeg niet dat het roer ook kapot is.

Max – Nee, maar we hebben bijna geen diesel meer.

Diana – Wat? U hebt ons voor vertrek allemaal leeggetrokken om de tank te vullen!

Max – We hebben al aardig wat gevaren... en ik had de tank maar halfvol gedaan.

Sergio – Halfvol?

Max – Ik dacht dat dat ruim genoeg was voor twee uur varen.

Diana – Dit meent u toch niet?

Max – Helaas wel.

Yvonne – Daar zitten we dan, op een lekkende vissersschuit, bestuurd door een zoetwatermatroos, en straks staan we ook nog droog.

Sergio – Hoorde ik nou goed... een boot die lekt?

Yvonne – Ik was daarnet beneden op zoek naar een toilet, dat ik trouwens nooit gevonden heb. Achterin lag volgens mij een flinke plas water.

Amanda – Kapitein...?

Max – Een klein lekje. Niets om u zorgen over te maken.

Karel – En wat wilt u doen, een loodgieter bellen?

Diana – We moeten vooral de hulpdiensten bellen.

Max – Laten we niet meteen in paniek raken.

Amanda – Vindt u onze situatie nog niet reden genoeg voor paniek?

Diana probeert met haar telefoon te bellen. Sergio gaat weg.

Diana – Geen bereik.

Amanda – Natuurlijk is er geen bereik. We zijn midden op zee verdwaald!

Max – Verdwaald... niet overdrijven.

Diana – Ik vermoord hem.

Amanda – U hebt zeker ook geen marifoon aan boord?

Max – Ik heb niets gezien wat daarop lijkt. Alleen een oude transistorradio.

Karel – Weet u zeker dat dit wrak überhaupt van u is?

Max – Laten we zeggen dat ik het van een vriend heb geleend zonder hem uitgebreid de tijd te geven toestemming te geven.

Diana – Dus de boot is ook nog gestolen!

Sergio komt terug.

Sergio – Er zit inderdaad een flink lek achterin. Als we niet meteen gaan hopen, zinkt de boot binnen één of twee uur.

Maria – Dit kan niet waar zijn. Zeg dat dit een nachtmerrie is en dat ik zo wakker word.

Sergio – We maken een rooster om te hopen. Maar ondertussen moeten we zoveel mogelijk overbodig gewicht kwijt.

Ze kijken elkaar wantrouwig aan.

Max – We kunnen misschien met de koffers beginnen.

Yvonne – De koffers?

Amanda – U maakt een grapje!

Sergio – Geen sprake van.

Yvonne – Die van mij gaat in elk geval niet overboord.

Diana (*tegen Max*) – Zullen we anders met u beginnen, kapitein? Overboord bedoel ik.

Alle dreigende blikken richten zich op Maximiliaan.

Donker.

Tafereel 4

Iedereen is er behalve Max en Sergio. Ze zien er verslagen uit.

Yvonne – En dan te bedenken dat ik nu in de jacuzzi van mijn vijfsterrenhotel op dat paradijselijke eiland had kunnen liggen, met een exotische cocktail in mijn hand, in plaats van hier van de dorst te sterven.

Karel – Eigenlijk hadden wij helemaal geen haast om weg te komen. We hadden niets dringends.

Yvonne – Spreek voor jezelf. Jij hebt nooit iets dringends. Ik had vanochtend een afspraak bij mijn plastisch chirurg in Amsterdam-Zuid.

Karel – Het ging maar om een kleine liposuctie. Geen openhartoperatie.

Yvonne – Een kleine liposuctie? Heb jij ooit een liposuctie gehad?

Karel – Niet van dát soort, nee.

Yvonne – Praat dan pas mee als je weet waar je het over hebt.

Karel – Sorry.

Yvonne – Arme man... Soms vraag ik me af wat wij eigenlijk samen doen.

Karel (zachter) – Ja, ik ook.

Yvonne – En dan geef je nog antwoord ook?

Diana – Willen jullie nu eindelijk je mond houden?

Yvonne – Pardon? Wie denkt zij wel dat ze is?

Diana – Als ik u was, Karel, had ik haar allang overboord gegooid.

Amanda – Scheelt meteen gewicht.

Diana – Maar daar bent u natuurlijk te slap voor. Arme man.

Karel – Kunnen we ophouden mij steeds 'arme man' te noemen? Het begint irritant te worden.

Diana – Sorry. Maar als u geld had, hoefde u deze feeks waarschijnlijk niet te verdragen.

Amanda – Eigenlijk hebben wij hetzelfde beroep, u en ik, Karel. Het oudste beroep ter wereld. Alleen werk ik als freelancer en zit u in vaste dienst.

Yvonne – Voorlopig zit hij eerder in zijn proeftijd.

Karel (tegen Amanda) – Noem mij dan ook niet steeds arme man. Ik noem u toch ook niet dikke?

Amanda – Straks gaat hij overboord, dat spillebeen!

Amanda stapt dreigend op Karel af. Yvonne gaat ertussen staan. Karel verstopt zich laf achter haar.

Yvonne – Afblijven! Als iemand die spriet hier overboord gooit, ben ik het.

Max en Sergio komen terug en maken een einde aan de confrontatie.

Sergio – De motor is net afgeslagen. Tank leeg.

Maria – Jezus, Maria, Jozef... We gaan allemaal dood.

Max – Het spijt me echt. Ik dacht dat een halve tank ruim voldoende zou zijn.

Diana – Wat was u dan van plan met de rest van ons geld? We hebben allemaal vijfhonderd euro betaald. Kon daar geen volle tank vanaf?

Max – Dat is een lang verhaal.

Sergio – En misschien niet het beste moment om het te vertellen.

Diana – Meneer heeft gelijk. We moeten ons concentreren op een oplossing.

Amanda – Een oplossing? Goh, briljant.

Diana – We kunnen doen alsof dit een spel is. Een escape room!

Amanda – Een wat?

Maria – Zo'n groepsspel dat bedrijven tijdens teambuilding doen. Je zit opgesloten en moet samen aanwijzingen vinden om eruit te komen.

Karel – Wat denkt u dat we hier al een uur proberen? Ik concentreer me kapot. Meer zit er niet in.

Amanda – Als concentratie genoeg was, zaten we niet meer op dit wrak te wachten tot het zinkt.

Yvonne (*tegen Diana*) – Maar als mevrouw Allesweter een geniaal idee heeft om ons hieruit te krijgen, horen we het graag.

Diana – Weet ik veel... De telefoons doen het niet. Misschien een fles met een briefje overboord gooien?

Karel – Geweldig.

Sergio – En wat schrijft u dan op dat briefje zodat de reddingsdienst weet waar we zijn?

Diana – Het was maar een idee.

Amanda – Een klote-idee, ja.

Diana – Bij een brainstorm moet je jezelf niet censureren. Soms moet je twintig onzinideeën spuien voordat er één bruikbaar idee tussen zit.

Amanda – Dan hebt u uw quotum allang gehaald. Hoog tijd voor dat ene briljante idee.

Sergio – Kom even terug op aarde, Diana. Dit is geen bedrijfsseminar. We zitten op een boot die op zinken staat.

Amanda – Als we dit leven verliezen, krijgen we geen nieuwe ronde. Game over. Klaar.

Maria – Misschien moeten we samen bidden. Misschien helpt God ons.

Algemene verslagenheid.

Yvonne – Ja hoor. En daarna een processie.

Karel – Of een mensenoffer.

Max – Goed, we hadden afgesproken dat twintig domme ideeën mochten.

Sergio – Tenzij God water in diesel kan veranderen.

Max – Dan hoeven we alleen maar uit het ruim te tanken. Daar staat het water inmiddels tot aan onze knieën. Overigens moet iemand weer gaan hozen.

Niemand reageert.

Karel – We moeten in elk geval een noodsignaal hijsen. Voor het geval een helikopter van de kustwacht overkomt en ziet dat we in nood zijn.

Maria – Ja, laten we dat doen.

Een ongemakkelijke stilte.

Yvonne – Aan de andere kant... niet iedereen hier heeft zijn zaken helemaal volgens de regels geregeld.

Diana – Kom nou, we zijn geen illegale migranten.

Yvonne – Toch zou het vervelend zijn als de douane onze koffers wil openen.

Amanda – Ik heb niets te verbergen.

Yvonne – O ja? Maak uw koffer dan open en laat zien wat erin zit.

Amanda – Ik neem geen bevelen van u aan.

Max – Als je met een vissersboot uit een belastingparadijs vertrekt, zit er inderdaad niet per se vis in je bagage.

Amanda – Wat doen we dan? Liever allemaal verdrinken?

Een moment van aarzeling.

Sergio – Goed. Ik regel een noodvlag.

Hij gaat weg.

Maria – Ik krijg verschrikkelijke dorst.

Karel – Vergaan van dorst terwijl je omringd bent door water. Absurd eigenlijk.

Diana – Is dát het enige wat u absurd vindt aan onze situatie?

Yvonne – Niemand vroeg u iets.

Max – Geen paniek, er liggen nog wat flesjes water in het ruim.

Karel – U had bijna aan alles gedacht, kapitein.

Diana – Hoeveel flessen?

Max – Twee.

Yvonne – Grote?

Max – Drieëndertig centiliter.

Karel – Nou, dat stelt meteen gerust.

Diana – Voor vijfhonderd euro per persoon had u op zijn minst wat drinken kunnen inslaan.

Amanda – Twee keer drieëndertig is zesenzestig centiliter.

Yvonne – Bravo, rekenen kunt u in elk geval.

Amanda – We zijn met zeven. Dat is nog geen deciliter per persoon.

Maria – Dan moeten we gaan rantsoeneren. Ik vind dat zwangere vrouwen voorrang hebben.

Diana – O ja? Waarom?

Karel – En wat doet een zwangere vrouw überhaupt op vakantie in zo'n bananenrepubliek? Wat deed u hier echt?

Maria – Vraag ik u wat? Waren jullie soms op huwelijksreis? Op een eiland ter grootte van drie voetbalvelden met vijf banken per vierkante meter?

Stilte.

Max – Wisten jullie trouwens dat het hoogste punt van het ministaatje dat we net verlieten maar drie meter boven zeeniveau ligt?

Amanda – Nee. En het boeit niemand.

Yvonne – Je komt niet naar een belastingparadijs om te skiën. Je komt er om je geld weg te stoppen.

Diana – In Zwitserland kan allebei.

Sergio komt terug.

Sergio – De noodvlag hangt. Maar als we niet willen zinken voordat er misschien hulp komt, moet er nu echt iemand gaan hozen.

Max – Zwangere vrouwen waren vrijgesteld, dus Yvonne, u bent aan de beurt.

Yvonne – Karel gaat wel voor mij.

Karel – Waarom ik?

Yvonne – Omdat ik jou onderhoud, idioot. Daarom.

Karel – Ik ga wel. Uit hoffelijkheid. Maar ik stel het ook niet op prijs dat je me idioot noemt.

Yvonne – Arme man.

Karel gaat weg en bijt op zijn tong.

Max – Als we hier levend uitkomen, beloof ik iedereen de helft van de overtocht terug te betalen.

Diana – *Hij neemt ons ook nog in de maling. Als we hier uitkomen, klootzak, hoort u van mijn advocaat!*

Max – Weet u dat zeker?

Diana – Wat bedoelt u daarmee?

Max – We hebben allemaal een goede reden om op deze boot te zitten en het vasteland te willen bereiken zonder langs de douane te gaan. Iedereen. U ook.

Diana – Waar baseert u dat op?

Max – Anders had u nooit zoveel betaald voor deze overtocht. En u houdt uw koffer wel héél goed in de gaten.

Sergio – De veerdienst staakt, voor alle duidelijkheid.

Max – Die staking komt jullie wel erg goed uit. Het lijkt eerder alsof de ratten het schip verlaten en meteen het tafelzilver meenemen.

Sergio – Kon ik dit verdomde schip maar verlaten.

Max – Schip is bij wijze van spreken. Ik bedoel het eiland. Dat veilige toevluchtsoord voor staatloze miljardairs. Waarom wilden jullie er allemaal zo dringend weg?

Diana – Dat gaat u niets aan. We wilden zo snel mogelijk naar het vasteland. De ferry staakte en we namen de eerste boot die vertrok.

Maria – Als je op de Titanic zit, moet je ook een reddingsboot kiezen. Alleen hebben wij geloof ik de verkeerde gekozen.

Max – We zitten inderdaad allemaal in hetzelfde schuitje. Alleen niet om dezelfde reden. Ik ben benieuwd in welke koffer het meeste geld zit. Niet in de mijne, dat weet ik wel.

Diana – Zelfs als u niets illegaals in uw bagage hebt, kapitein, blijft het strafbaar om mensen clandestien over te zetten.

Maria – Zeker zonder vaarbewijs.

Karel – Als de kustwacht ons redt, kunnen we dus problemen krijgen.

Yvonne – Ik hoop in elk geval dat we niet door piraten worden gered.

Sergio – Met piraten kun je misschien nog onderhandelen.

Yvonne – En dan belanden we tenminste niet in de gevangenis.

Maria – Als alternatief verdrinken en door haaien worden opgegeten...

Een ongemakkelijke stilte.

Yvonne – Wat doen we dan? Behalve hopen.

Sergio – Wat wilt u dat we doen? We hebben geen diesel meer. We kunnen alleen drijven en hopen dat stroming of wind ons ergens naar een kust brengt.

Maria – Dat is uw hele plan?

Sergio – Hé, ik ben de kapitein niet. Vraag het aan de idioot die ons midden op zee aan de rand van schipbreuk heeft gebracht.

Alle blikken gaan naar Max, die wijselijk niets zegt.

Yvonne – Ik begin honger te krijgen.

Max – Sorry, ik had geen eten ingeslagen. De overtocht zou maar een paar uur duren. Er ligt alleen nog een aangebroken pak stroopwafels in het ruim.

Yvonne – Ik vind dat de diksten voorrang hebben. Die hebben tenslotte meer calorieën nodig.

Maria – Of juist minder. En ik ben momenteel dikker dan u, voor alle duidelijkheid.

Yvonne – Als de stroopwafels op zijn, gaan we elkaar misschien opeten. Zoals op het vlot van de Medusa.

Maria – Dan trekken we lootjes om te bepalen wie als eerste wordt opgegeten. Net als in dat oude Franse kinderliedje over dat kleine schip.

Max – Welk liedje?

Maria begint het oude Franse kinderliedje over het kleine schip te zingen, in Nederlandse vertaling.

Maria – Er was eens een klein schip, er was eens een klein schip, dat nog nooit...

Yvonne kijkt naar Maria's ronde buik.

Yvonne – In dat liedje kiezen ze uiteindelijk de jongste uit om op te eten.

Maria – Dan hoop ik maar dat ik niet op deze boot beval.

Een zware stilte.

Sergio – Toch is er iets dat ik niet begrijp, Max.

Max – O ja?

Sergio – Nu mag ik u eens iets vragen.

Max – Ik luister.

Sergio – Er zijn efficiëntere manieren om geld te verdienen dan een vissersboot besturen zonder vaarbewijs.

Diana – Zeker als u al zo rijk bent als u beweert.

Sergio – Waarom bent u voor clandestiene veerman gaan spelen terwijl u niet eens een roeiboot kunt besturen?

Max – Ik zei het al: dat is een lang verhaal.

Sergio – We hebben voorlopig toch niets beters te doen dan ernaar luisteren.

Max – Zoals jullie weten staakt de veerdienst die dit eiland normaal met het vasteland verbindt.

Yvonne – Dat hadden we door. Anders zaten we niet in deze ellende.

Max – Het personeel legde het werk neer toen bekend werd dat de maatschappij aan een financiële groep was verkocht, die meteen een enorme reorganisatie aankondigde.

Diana – En wat hebt u daar precies mee te maken?

Max – Ik ben de eigenaar van die veerdienst. Of beter: ik wás het.

Diana – Dus u bent dat?

Yvonne – Kent u hem?

Diana – Laten we zeggen dat ik van die overname gehoord heb.

Sergio – Waarom hebt u het bedrijf verkocht?

Max – Ik heb slechte beleggingen gedaan. Daarna heb ik geprobeerd mijn verliezen goed te maken met wat... creatieve boekhouding. Ik ben failliet. De bank greep haar kans en nam mijn bedrijf voor een habbekrats over.

Sergio – En u ging daarmee akkoord?

Max – Het was dat of rechtstreeks naar de gevangenis.

Maria – Dat verklaart nog niet waarom u een vissersboot hebt gestolen.

Max – Het stakende personeel hield me vast in mijn kantoor. Ik ben ternauwernood aan een lynchpartij ontsnapt. Ik wist weg te komen en vond het verstandig het eiland zo snel mogelijk te verlaten. Dus heb ik... een vissersboot geleend die op de wal stond.

Sergio – Waarschijnlijk omdat dat lek gerepareerd moest worden.

Max – Ik had niet eens geld genoeg om de tank vol te gooien. En ik had contant geld nodig om op het vasteland een tijdje te kunnen overleven, tot mijn geluk keert.

Diana – Ik begrijp het.

Max – Ik heb mijn plaatsvervanger het verkoopcontract laten tekenen met de onderhandelaar van de bank. Die ontsnapte trouwens ook maar net aan een lynchpartij.

Diana – Dat weet ik.

Max – Hoe weet u dat?

Diana – Omdat ik namens de bank het contract heb getekend.

Max – Bent u de onderhandelaar van Continental Finance? Degene die ze 'de haai' noemen?

Diana – In eigen persoon.

Max – *Dat is sterk. Dan heb ik in zekere zin uw leven gered.*

Diana – Overdrijf niet. We zijn verdwaald op zee, zonder brandstof en op het punt te zinken.

Max – Ja... en ik weet niet wat me tegenhoudt om u overboord te gooien. Door uw adviezen ben ik met mijn beleggingen geruïneerd, en daarna koopt u mijn bedrijf voor een appel en een ei!

Diana – Ik voer alleen opdrachten van mijn directie uit. Het zijn moeilijke tijden voor iedereen. Crisis, weet u wel.

Maria – Merkwaardig. De wereld verkeert in crisis sinds God hem geschapen heeft, en toch worden de rijken steeds rijker.

Max (*tegen Diana*) – Ik ga liever hozen voordat ik toegeef aan moordneigingen waar ik later spijt van krijg.

Een zware stilte.

Yvonne – Even voor de zekerheid, 'de Haai'... Hij had het over uw slechte adviezen die hem geruïneerd hebben. Ik hoop dat uw adviezen aan mij beter waren. Ik heb mijn hele vermogen namelijk ook aan Continental Finance toevertrouwd.

Diana – Maakt u zich geen zorgen. We zijn niet voor niets wereldwijd marktleider in vermogensbeheer.

Sergio – Tenzij uw bank juist rijk is geworden door goedgelovige klanten arm te maken.

Yvonne begint steeds nerveuzer te kijken. Karel komt terug.

Max – Nu al klaar met hozen? Staat er geen water meer in het ruim?

Karel – Hozen heeft geen zin meer. Het lek is te groot.

Maria – Dan is dit het einde. We kunnen alleen nog bidden.

Karel – Yvonne, doe dan iets!

Yvonne – Wat wil je dat ik doe, idioot? Ik kan alleen problemen oplossen waarvoor een bankpas volstaat.

Sergio – Daar komen we deze keer vrees ik niet mee weg.

Algemene moedeloosheid.

Yvonne (*tegen Karel*) – En hou op met nagelbijten, daar word ik gek van.

Karel – Laat me met rust! Ik bijt op mijn nagels als ik dat wil.

Amanda – Zo sprak u net nog niet tegen haar.

Karel – Net droomde ik er nog van met een miljardair te trouwen en haar erfgenaam te worden. Maar wat heb ik aan een miljardair die doodgaat als ik tegelijk met haar doodga?

Maria kronkelt een beetje.

Maria – Wat een lijdensweg...

Sergio – U gaat toch niet nú bevallen? Dat kan er ook nog wel bij.

Maria – Geen zorgen. Geen enkel risico.

Max komt terug.

Max – Ik kreeg geen verbinding, maar met die oude radio in het ruim kon ik wel het maritieme weerbericht ontvangen.

Diana – En? Nog steeds mist?

Max – Nee. Ze melden dat een tsunami het belastingparadijs dat we net verlieten volledig heeft verwoest.

Maria – Een tsunami?

Max – Groot genoeg om het hele eiland onder water te zetten, gezien hoe laag het ligt.

Maria – O mijn God! Dat was die enorme golf die ons bijna opslokte.

Max – Niemand is op tijd gewaarschuwd. Er zijn geen overlevenden.

Amanda – Verschrikkelijk.

Maria – Misschien was het een goddelijke straf. Jezus joeg de kooplieden ook uit de tempel. En God vernietigde Sodom en Gomorra.

Max – Voor ons is het in elk geval een wonder. Als we niet halsoverkop van dat eiland waren vertrokken, waren we allemaal verdronken.

Sergio – Ja. Wat een gelukkig toeval.

Yvonne (tegen Max) – Dus eigenlijk hebt u ons leven gered door ons op dit wrak mee te nemen.

Max – Feitelijk wel.

Diana – We noemen u voortaan Noach.

Amanda – Ja. U nam op uw ark van alles wat het slechtste in de mensheid vertegenwoordigt één exemplaar mee, zodat de soort na de zondvloed zeker blijft bestaan.

Karel – We zijn aan de zondvloed ontsnapt, maar onze ark lekt wel aan de achterkant.

Sergio – En als we niet snel een kust bereiken, zinken we alsnog.

Maria – Laten we hopen dat de hulpdiensten die naar de ramp gaan ons zien en ons kunnen redden.

Yvonne – Met een beetje geluk hebben ze door de omstandigheden geen tijd om onze koffers te controleren.

Karel – Elk nadeel heeft zijn voordeel.

Yvonne – Heb je nog meer van dat soort flutspreuken?

Karel – De een zijn dood is de ander zijn brood, als je dat liever hoort.

Yvonne – Ik hoor liever niets van je.

Amanda – Gaan jullie nu weer beginnen?

Yvonne – En u dan? Wat deed ú eigenlijk op dat eiland? U ziet er niet bepaald uit alsof u daar uw miljoenen kwam parkeren. En uw beroep, dat naar verluidt het oudste ter wereld is, speelt zich normaal ook niet uitsluitend in vijfsterrenhotels af.

Amanda – Ga niet te veel op uiterlijk af. Kijk naar uzelf. U bent het levende bewijs dat geld en klasse niet noodzakelijk samengaan.

Yvonne – Ik geloof nog steeds niet dat u hier thuishoorde. Wie bent u werkelijk, en wat zit er in die belachelijke koffer?

Amanda – Waag het niet hem aan te raken.

Yvonne – We hebben toch niets meer voor elkaar te verbergen. Waarom laat u niet gewoon zien wat erin zit?

Sergio – Kom op. Maak hem open. We hebben toch niets meer te verliezen.

Amanda – Geen sprake van.

Yvonne – Karel, maak die koffer open.

Karel – Ik weet niet of dat zo'n goed idee is.

Yvonne – Openmaken, zei ik!

Karel – En als er een bom in zit?

Yvonne – Waarom denk je dat ik jou vraag hem open te maken, idioot?

Karel – Goed dan.

Hij loopt aarzelend naar Amanda toe.

Amanda – Laat maar. Ik doe het zelf wel.

Amanda opent haar koffer, haalt er een pistool uit en richt het op Karel.

Amanda – Ik zou niet dichterbij komen.

Sergio – Loopt u met zo'n wapen rond om uw eer te verdedigen?

Amanda – Vooruit dan... Ik ben niet wie jullie denken.

Karel – Wie bent u dan? En wat doet u?

Yvonne – Wapenhandel? Terrorisme?

Amanda – Politie. FIOD. Ik was undercover op het eiland om jullie financiële handeltjes in de gaten te houden en jullie op heterdaad te pakken.

Max – En wat wilt u nu doen? Ons allemaal arresteren en in het ruim opsluiten?

Amanda laat haar wapen zakken.

Amanda – U hebt gelijk. Het heeft nu geen zin meer. We gaan allemaal dood. Waarom zouden we nog politie en boef spelen?

Donker.

Tafereel 5

Iedereen is er. Hun kleding zit slordig en ze zijn flink gebruikt, sommigen zelfs verbrand.

Yvonne – Ik krijg nu echt honger.

Maria – We kunnen vissen. We zitten tenslotte op een vissersboot.

Sergio – Ik zie nergens een net.

Karel – Kan iemand hier vissen?

Max – Ik. Op groot wild dan. Vanaf mijn jacht. Met personeel. Maar hier...

Yvonne – Denken jullie dat we uiteindelijk aan kannibalisme beginnen?

Karel – In uiterste nood is dat op zichzelf niet strafbaar.

Sergio – Wel als je iemand eerst moet vermoorden om hem op te eten.

Yvonne – Dan wachten we tot de eerste van ons een natuurlijke dood sterft.

Karel – Als niemand ons snel vindt, duurt dat misschien niet lang.

Diana komt zeer opgewonden op.

Diana – Ik heb een vis gevangen!

Max – Hoe hebt u dat gedaan?

Diana – Met een schepnet.

Max – Waar hebt u een schepnet gevonden?

Diana – Zelf gemaakt. Met een bezemsteel en... mijn onderbroek.

Sergio – En daarmee hebt u echt een vis gevangen?

Diana – Ja. Hij bewoog niet. Hij lag op zijn rug. Waarschijnlijk sliep hij.

Amanda – Slapen vissen?

Diana – Misschien deed hij een dutje.

Sergio – Of hij was dood.

Diana – Nu u het zegt... toen ik hem uit het water haalde rook hij wel vreemd.

Karel – Weet u zeker dat het de vis was?

Yvonne – Karel!

Karel – Sorry. Het zal de zon zijn. Ik zit tegen een zonnesteek aan.

Sergio – En waar is die vis nu?

Diana – Opgegeten natuurlijk.

Een verbijsterde stilte.

Maria – Volgens mij hebben we nu echt het dieptepunt bereikt.

Karel – Een zin die op een zinkend schip ineens een heel bijzondere betekenis krijgt.

Yvonne – Hij begint nu zelfs spitsvondig te doen. Je hebt gelijk, het zal de zon zijn.

Een stilte.

Sergio (*tegen Yvonne en Karel*) – En jullie? Wat deden jullie op dat eiland?

Karel – We waren op verkenning voor onze huwelijksreis. Eerst dachten we aan Ibiza, maar dat is tegenwoordig zo uitgekauwd. Vooral sinds...

Yvonne – Laat maar, arme man. We kunnen net zo goed de waarheid vertellen.

Karel – Ik dacht dat dit de waarheid was.

Yvonne – Ik kom twee keer per jaar naar dat belastingparadijs om mijn spaargeld veilig weg te zetten.

Sergio – Zeg niet dat die enorme koffers leeg waren op de heenweg.

Yvonne – Ik neem cash mee en kom terug met effecten aan toonder.

Sergio – En dit jaar goed gevangen? Wat zit er in uw netten? Ik bedoel in die enorme koffer.

Yvonne – Staatsobligaties van het ministaatje dat het eiland bestuurt.

Diana – Nee toch... Wie heeft u geadviseerd die te kopen?

Karel – Continental Finance. Waarom?

Diana – Laten we zeggen dat nu die bananenrepubliek door de tsunami van de kaart is geveegd, uw staatsobligaties niets meer waard zijn.

Yvonne – Weet u dat zeker?

Diana – Hebt u niet geluisterd? Dat land bestaat niet meer. Letterlijk van de kaart verdwenen.

Karel – Wat? Yvonne... Dan ben je failliet.

Diana – De veerdienst die we net hebben overgenomen is ook niet veel meer waard. Maar dat lost tenminste het stakingsprobleem op. En je weet maar nooit: misschien zijn alle werknemers verdronken, maar drijven de schepen nog.

Maria – Het is een vreselijke tragedie. Wij leven tenminste nog. Voorlopig.

Max – Goed, Yvonne. Nu bent u aan de beurt.

Yvonne – Waarvoor?

Max – Hozen.

Yvonne – Karel doet het wel.

Karel – Geen sprake van. Ik ben het zat. Ik ben je knecht niet.

Yvonne – Dat meen je niet.

Karel – Ik laat me al jaren door jou afblaffen in de hoop dat een huwelijk mij je erfgenaam maakt. Maar jij bent nu blut en we gaan allemaal dood. Dus wat maakt het nog uit?

Max (*tegen Yvonne*) – Gaat u nog?

Yvonne – Waarvoor? Hij heeft gelijk. We gaan toch allemaal dood. Een uur eerder of later maakt ook niets uit. Ik ga me niet meer moe maken.

Maria – Dan kunnen we ons alleen nog aan God overgeven.

Stilte.

Amanda – En u, maagd Maria? Wat bracht u werkelijk naar dit eiland?

Maria – Laten we zeggen dat ik ook in zaken zit.

Yvonne – Wat voor zaken?

Amanda – U hoeft niet meer te doen alsof. Ik herinner u eraan dat ik bij de politie zit. Ik weet al genoeg.

Maria – Ach, verdomme ook. Het is waar. Ik ben dit ding spuugzat.

Ze trekt haar nepbuik af.

Sergio – Wat is dat?

Maria – Coke.

Yvonne – En zij heeft haar zogenaamde zwangerschap misbruikt om niet te hoeven hopen én als eerste het beetje drinkwater op te drinken dat we nog hadden.

Karel – Was zij degene die u kwam arresteren?

Amanda – Onder anderen. Op deze boot heb ik eerlijk gezegd keus genoeg.

Ze kijken haar allemaal aan.

Maria – U neemt wel een risico, mevrouw.

Amanda – O ja?

Yvonne – U bent alleen. Wij zijn met z'n zessen.

Diana – We zouden kunnen besluiten ons van u te ontdoen.

Sergio – In onze situatie zou niemand ervan opkijken als we niet allemaal terugkomen.

Yvonne – Ik heb zo'n honger. Zullen we háár opeten?

Ze zetten een stap naar Amanda. Ze trekt opnieuw haar pistool.

Amanda – *Jullie vergeten dat ik gewapend ben.*

Karel – Goed punt.

Ze verstijven en doen voorzichtig een stap achteruit.

Maria – En u, Sergio? Wat zit er in uw koffertje? Een mini-atoombom?

Sergio – Nee. Maar het is bijna net zo explosief.

Karel – Nu hebt u te veel gezegd om te zwijgen. Wat zit erin?

Sergio – Geheime verkiezingsfondsen. Afkomstig van volkomen belangeloze donateurs. *(Hij wijst naar Yvonne.)* Zoals mevrouw hier.

Karel – *Ik wist niet dat je zo gul was, lieverd.*

Yvonne – Belangeloos wil niet zeggen dat je geen klein gunstje mag verwachten als onze partijleider straks weer premier wordt. Of heb jij liever dat links aan de macht komt?

Max *(tegen Sergio)* – Dus daarom wilde u ook niet langs de douane.

Karel – Bijzonder hoe solidair rijke mensen ineens zijn zodra hun privileges beschermd moeten worden.

Sergio – Ik voer opdrachten uit. De partijleider heeft me bevolen met spoed de geheime campagnegelden op te halen die zijn stichting in dit belastingparadijs had ondergebracht.

Maria – Met spoed... Dus u wist van de tsunami, nietwaar?

Sergio – Via Defensie krijgt de minister-president eerder informatie over dreigende rampen dan de rest van het land.

Maria – Hij was bang om zijn verkiezingskas te verliezen, maar waarschuwde niemand anders voor de vloedgolf die het eiland en al zijn inwoners heeft weggevaagd.

Sergio – Er was toch geen plaats voor iedereen op de boten. Alleen een paar bevoorrechten waren gewaarschuwd.

Maria – Zijn gulle donateurs bijvoorbeeld. De mensen die zijn campagne financieren.

Max – Ja. Zoals u, Yvonne.

Karel – Dus jij wist het óók?

Yvonne – Je zou me juist dankbaar moeten zijn, idioot. Ik heb je leven gered.

Karel – Je had maar één plek geboekt. Voor jezelf! Als ik je niet in de hotellobby had ingehaald toen je zo plotseling vertrok...

Amanda – Als het u troost: ik wist het ook niet. En ik werk bij de politie. Als ik niet besloten had dit hele gezelschap te volgen, was ik met die tsunami meegesleurd.

Karel – *Misschien was dat precies de bedoeling van de premier. Het onderzoek samen met de onderzoeker begraven. (Tegen Diana.) En u? Wist u ervan?*

Diana – Nee. Maar mijn baas was duidelijk wel ingelicht. Nu snap ik waarom hij zo'n haast had om zijn rekening in dit belastingparadijs leeg te halen en mij stuurde om het geld contant terug te brengen.

Max – Zonder erbij te vertellen dat u door een tsunami kon worden weggevaagd.

Diana – En ik vertrouwde hem volledig. Wat een vergissing.

Sergio – Volledig vertrouwen op de topman van de grootste bank van Nederland? Dat is wel erg naïef, mevrouw.

Karel – En dan noemen ze u nog wel 'de haai'.

Diana – Ik dacht dat zelfs haaien een familie hadden, dat ik erbij hoorde en dat haaien elkaar niet opeten.

Sergio – Nu weet u waar de solidariteit ophoudt tussen echte miljardairs en de mensen die hen dienen in de hoop wat kruimels van het feestmaal te krijgen.

Max – Zoals een van onze grote filosofen ooit zei: 'Als de meeuwen een trawler volgen, is het omdat ze denken dat er sardientjes overboord worden gegooid.'

Sergio – Die ken ik niet. Welke filosoof was dat?

Max – Éric Cantona.

Maria (*tegen Sergio*) – U had de stakende werknemers toch kunnen waarschuwen. Onder deze omstandigheden waren ze zonder protest weer aan het werk gegaan.

Sergio – Dat hadden we kunnen doen, ja.

Maria – Maar?

Sergio – Het staatshoofd van dat bananenstaatje was ooit een goede vriend van Nederland. En vooral een persoonlijke vriend van onze premier. Een zeer gulle vriend bovendien. Helaas...

Max – Die vriend werd te lastig, neem ik aan.

Sergio – Meer kan ik daar niet over zeggen. Staatsbelang.

Max – Hoe dan ook, dat probleem is nu opgelost.

Sergio – God zij dank.

Max – En dankzij het maritieme weerbericht.

Donker.

Tafereel 6

Iedereen is er behalve Maria. Ze zien er steeds meer uit als schipbreukelingen. Maria komt zeer opgewonden op, met in elke hand een fles water.

Maria – Een wonder! Gisteren hadden we twee flessen water, en vanochtend zijn het er vier.

Amanda – De wonderbaarlijke vermenigvuldiging van de flessen? Goddelijke tussenkomst?

Max – Niet helemaal, maar toch een klein wonder. Het heeft vannacht geregend en ik heb wat lege flessen kunnen vullen.

Karel – Ik wist niet dat het midden op zee kon regenen.

Max – Verbaast u dat?

Karel – Ja. Geen idee waarom.

Max – In elk geval sterven we nu niet meteen van de dorst.

Karel – Weet u waarom zeewater zout is, kapitein?

Max – Nee. U wel?

Karel – Ook niet.

Yvonne – Weet je zeker dat je geen zonnesteek hebt, arme Karel? Zet eens een pet op.

Karel – Moet je je voorstellen dat zeewater niet zout was. Dat zou heel wat wereldproblemen oplossen.

Amanda – Gaat hij hier nog lang mee door?

Diana – Wat honger betreft hebben we geluk met al die dode vissen die boven komen drijven.

Sergio – Zie je wel dat oceaانvervuiling ook voordelen heeft.

Maria – Tenzij we eraan sterven. We eten zieke vissen die half aan het rotten zijn.

Diana haalt zo'n vis tevoorschijn en neemt een hap.

Diana – Zo slecht is het niet.

Amanda – Nee... Je went eraan.

Yvonne – Volgens mij ben ik al tien kilo kwijt.

Karel – Zie je wel? Die liposuctie kan nog wel even wachten.

Amanda – Ik ga kijken of ik er nog een paar kan scheppen.

Amanda loopt weg. De anderen kauwen verder op hun vissen. Amanda komt haastig terug.

Amanda – Ik zie land!

Diana – Echt?

Amanda – Ja, kijk dan!

Ze kijken allemaal.

Yvonne – Het is toch geen fata morgana?

Max – Verdomd, ze heeft gelijk!

Karel – Land! Land! Ongelofelijk. Ik voel me net een ontdekkingsreiziger die eindelijk land ziet.

Maria – Ik hoop dat we niet zó ver zijn afgedreven. Maar God zij geprezen, we zijn gered.

Max – Net op tijd. Zelfs met dag en nacht hozen lag de boot steeds dieper in het water.

De sfeer ontspant onmiddellijk en iedereen begint weer te glimlachen.

Diana – Oef. Eindelijk terug naar de beschaving.

Max – Behalve dat we een hoop geld kwijt zijn.

Yvonne – En een paar kilo.

Max – We krabbelen wel weer op. Eens rijk, altijd rijk.

Sergio – Tenzij we in de gevangenis eindigen.

Alle blikken gaan naar Amanda.

Amanda – Ik beloof dat ik niets zeg. Na alles wat we samen hebben meegemaakt...

Yvonne – Dank u.

Amanda – Maar de premier komt er zelf wel heel goed vanaf, niet?

Sergio – Ik hoor daar een zekere insinuatie in. Bijna chantage met afpersing.

Amanda – Meteen zulke grote woorden. Maar tegen een kleine vergoeding voor bewezen diensten aan het vaderland... en als beloning voor mijn discretie, zou ik geen bezwaar hebben.

Max – En wij zouden ook geen bezwaar hebben tegen een schadevergoeding. We zijn tenslotte een vermogen kwijtgeraakt door deze natuurramp.

Yvonne – U hebt toch een lijntje met de premier? Kunt u ons niet als slachtoffers van een natuurramp laten compenseren?

Maria – Want als wij zouden vertellen wat we weten, zou de positie van uw premier er niet bepaald sterker op worden.

Sergio – Onder beschaafde mensen valt altijd iets te regelen.

Max – En misschien een lintje? Door mijn heldhaftige optreden heb ik toch enkele levens gered.

Sergio – Ik zal het bij de premier aankaarten.

Ze kijken allemaal weer naar de kust.

Max – De wind staat goed. We drijven naar de kust. We hoeven alleen nog af te wachten.

Yvonne – Vreemd. Dit ziet er niet erg Nederlands uit.

Karel – Inderdaad. Met al die palmbomen.

Amanda – Eén ding is zeker: dit zijn de Waddeneilanden niet.

Sergio – *En die vlag boven de haven is ook niet rood-wit-blauw.*

Karel – Waar zijn we dan? Sicilië?

Sergio – Er komt een boot aan. We vragen het wel.

Maria – Dat is meer een grote sloep. En er zitten wel honderd mensen op.

Yvonne – Het lijken migranten.

Karel – Maar waarom zouden migranten vanaf die kust juist de zee op varen?

Diana – Nu zie ik de vlag beter.

Maria – Hij lijkt een beetje op die van Marokko.

Max – Wat is het voor vlag?

Amanda (*tegen Sergio*) – U weet toch iets van vlaggen?

Karel – Het is toch niet Palestina?

Sergio – Erger.

Yvonne – Wat kan erger zijn dan daar aanspoelen?

Sergio – Dat is de vlag van Libië.

Ze verstijven allemaal.

Donker.

Tafereel 7

Iedereen is er. Ze zien er verwilderd uit en staren naar de achterkant van het toneel, die deze weinig gastvrije kust voorstelt.

Amanda – Nu zien we het strand heel duidelijk.

Yvonne – Ja, maar ik weet niet of dat goed nieuws is.

Maria – Je begint zelfs hun gezichten te zien.

Max – En hun kalasjnikovs.

Karel – Sommigen lijken te lachen.

Diana – Ze zullen wel verbaasd zijn ons te zien.

Sergio – Logisch. Normaal gaat dit verkeer de andere kant op.

Maria – Een groep Nederlanders die aan de Libische kust aankomt met koffers vol contant geld, waardeloze staatsobligaties en zakken cocaïne...

Max – Misschien moeten we alles overboord gooien.

Yvonne – Ons geld in zee gooien?

Sergio – Uw effecten aan toonder kunnen wel. Die zijn toch niets meer waard.

Diana – Als ze ons met al dat geld aantreffen, vermoorden ze ons om het af te pakken.

Sergio – Maar als we met lege handen aankomen, in lompen en half verhongerd, begrijpen ze er ook niets van. Daar kunnen ze net zo goed kwaad van worden.

Maria – Het wordt lastig om te doen alsof we Nederlandse vluchtelingen zijn die in Libië politiek asiel komen aanvragen.

Max – We kunnen gewoon de waarheid vertellen.

Amanda – Dat gelooft niemand.

Maria – Eerlijk gezegd is dit verhaal ook moeilijk te geloven.

Max – Ja...

Een telefoon gaat. Het is die van Sergio. Hij neemt op.

Sergio – Ja...? Ja, meneer de premier. Heel goed, meneer de premier. Dank u, meneer de premier.

Hij bergt zijn telefoon op.

Yvonne – En?

Sergio – Dat was de premier.

Maria – En?

Sergio – Nederlandse luchtmachteenheden die in de regio actief zijn, hebben ons gelokaliseerd. Ze sturen een helikopter.

We horen het geluid van een verkenningshelikopter die dichterbij komt en daarna weer wegtrekt.

Maria – God bestaat!

Yvonne – We zijn gered! Tenminste, hopelijk is dit keer echt de laatste keer.

Karel – Ja, want ik ben die voortdurende plotwendingen zat. Deze komedie heeft lang genoeg geduurd.

Sergio – Geen zorgen. Dit keer zijn onze problemen echt voorbij.

Amanda – Een beetje een western-einde, vindt u niet? De cavalerie komt eraan.

Maria – Eind goed, al goed. Dat is het belangrijkste.

Diana – Ja... Een echt sprookje.

Max – Het kan zelfs met een huwelijk eindigen. Als kapitein van dit schip zou ik dat mogen sluiten.

Karel – Vooruit, ik waag het. *(Hij gaat voor Yvonne op één knie.)* Yvonne, wil je met me trouwen?

Yvonne – Rot op!

Amanda – Helaas, deze keer geen huwelijk.

Diana – Maar het goede nieuws is dat we over een paar uur weer in Nederland zijn.

Algemene opluchting. Ze feliciteren elkaar.

Diana – Gelukkig is de premier zo op u gesteld. U moet wel een zeer waardevolle medewerker zijn.

Sergio – Hij wil vooral zijn koffertje terug en de miljoenen die erin zitten voor de verkiezingscampagne.

Maria – Weet u zeker dat we niet alsnog allemaal de gevangenis ingaan? Ik heb minstens vijf kilo cocaïne als handbagage.

Yvonne – Na alles wat we hebben meegemaakt zou de gevangenis bijna rustgevend zijn.

Sergio – Geen zorgen. Ik heb het beloofd. De premier heeft er alle belang bij dat deze zaak niet te veel aandacht krijgt.

Amanda – Defensie haalt ons op, niet de politie. Dat maakt alles veel eenvoudiger.

Sergio – Speciale eenheden zijn gewend aan vuile klusjes. Ze staan onder bevel van de premier.

Diana – Mooi. Dus uiteindelijk... eind goed, al goed.

Karel – Behalve voor de inwoners van dat ministaatje, dat net van de kaart is geveegd.

Yvonne – Ach, bijna allemaal bankmedewerkers. In een belastingparadijs zijn ze dus voor het vaderland gestorven.

Max – De verdwijning van Sodom en Gomorra komt iedereen goed uit, toch Sergio?

Sergio – Nu kan ik het zeggen: de Nederlandse staat had een enorme schuld bij de centrale bank van dat paradijs.

Amanda – Geen paradijs meer, geen schuld meer.

Sergio – En als Nederlandse schulden verdwijnen, worden Nederlanders rijker. Sommigen althans...

Diana – Een magisch schoolbord: alles uitvegen en opnieuw beginnen. De voorstelling is voorbij, de zaken gaan door.

Sergio – De premier beloofde belastingparadijzen af te schaffen. Eindelijk houdt een politicus zijn woord.

Max – Eén paradijs verloren, tien gevonden.

Amanda – Dankzij onze geliefde premier gaan we nu terug naar ons mooie land.

Karel – Leve de premier!

Sergio – Leve de Koning!

Karel – Leve Nederland!

Allemaal – En leve de financiën!

Ze springen in de houding. Het Wilhelmus klinkt en dooft langzaam weg terwijl ze in strakke pas vertrekken. Diana gaat als laatste af.

Diana (terwijl ze afgaat) – *Ik heb weer een orgasme gehad.*

Donker.

Einde

De auteur

Jean-Pierre Martinez werd in 1955 geboren in Auvers-sur-Oise. Hij stond aanvankelijk op het podium als drummer in verschillende rockbands en werd daarna semioloog in de reclamewereld. Vervolgens werkte hij als scenarioschrijver voor televisie en keerde hij als toneelschrijver terug naar het theater. Hij schreef ongeveer honderd scenario's voor televisie en meer dan honderdtien komedies voor het toneel, waarvan sommige inmiddels klassiekers zijn geworden, zoals *Vrijdag de 13e* en *Strip Poker*.

Tegenwoordig behoort hij tot de meest gespeelde hedendaagse auteurs in Frankrijk en in Franstalige landen. Verschillende van zijn stukken, vertaald in het Spaans en het Engels, worden bovendien regelmatig opgevoerd in de Verenigde Staten en Latijns-Amerika.

Amateur- en professionele theatergezelschappen die op zoek zijn naar toneelstukken om op te voeren, kunnen de toneelstukken van Jean-Pierre Martinez gratis downloaden van zijn websites:

<https://jeanpierremartinez.net/en/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

<https://comediatheque.net/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

Voor iedere openbare opvoering blijft voorafgaande toestemming van de SACD vereist (zie pagina 3: *Opvoeringsrechten*).

Alle toneelstukken van Jean-Pierre Martinez kunnen gratis worden gedownload
op zijn websites:

<https://jeanpierremartinez.net/en/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

<https://comediatheque.net/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

Deze tekst is beschermd door de wetten inzake intellectuele eigendom.

**Elke ongeoorloofde reproductie of namaak kan worden bestraft met een boete tot
300.000 euro en drie jaar gevangenisstraf.**

Avignon - September 2026

© La Comédiathèque - 978-2-38602-449-8